

2 jan 2003 Spirit of Faith Children's Centre
Er is geschiedenis geschreven.

Jambo nieuwsbrief lezers

De verwarming staat hoog in Nederland, brrrrr het is koud.
Hier is het zomer, overdag warm en 's nachts regen. Alles is groen en fris.
Het is nog geen 14 dagen geleden dat ik jullie schreef maar er is ontzettend veel gebeurt in deze korte tijd. Uitgebreid zal ik jullie nu schrijven (er zit nog net geen inhoudsopgave bij) en als jullie dan thuis komen van een koude natte fietstocht (ik heb begrepen dat schaatsten niet meer kan) kunnen jullie misschien de brief lezen onder het genot van een kop warme chocolade melk. Veel leesplezier!

De dagen voor kerst

Maandag 23 December komen 's avonds laat vrienden van mij aan op het vliegveld in Nairobi.
Harmely en Peter, ze sponsoren hier het kindje Jimmy Mwangi.

Het kan wel eens 23.00 uur worden voor we het vliegveld kunnen verlaten en dat is te laat om nog terug te rijden naar het weeshuis. De veiligheid 's nachts is zo wie zo niet goed en nu zo vlak voor kerst en met de verkiezingen op de stoep, wordt het er niet beter op.

Ik heb daarom een hotel geboekt in Nairobi en ga daar in de middag al naar toe met Jimmy.
Jimmy ging helemaal uit zijn dak toen hij hoorde dat hij mee mocht om zijn sponsors op te halen, al zolang hij weet dat ze komen (een maand of twee) praat hij over niets anders.

Voor de lagere school kinderen heeft sponsoring niets te maken met geld, voor hen is het gewoon het idee dat ze mogen schrijven naar iemand en dat er iemand foto's heeft van hen en om hen geeft.

Op het vliegveld kijkt Jimmy zijn ogen uit en probeert in de mensenmassa die bij de koffers staat Peter en Harmely te zoeken. Als een van de laatsten komen ze eindelijk naar buiten en onder veel geklets gaan we naar het hotel waar we nog even gezellig zitten voor dat we gaan slapen. Jimmy is helemaal in zijn element, zijn sponsors zijn er en hij zit ook nog eens in een prachtig hotel. De volgende morgen gaat hij in bad en hij neemt ook een douche. In het weeshuis is geen warm water dus het is natuurlijk leuk dat hij alles even wil proberen.
We hebben ontbijtbuffet en Jimmy weet niet dat er bij de cornflakes melk of yoghurt moet en alles is gewoon te lekker en te veel , we vragen uiteindelijk of de serveerster wat in wil pakken voor zijn lunch en dat doet ze met veel plezier.

Na het ontbijt worden we opgehaald door Antony de chauffeur van het weeshuis en John zit bij hem in de auto. John, kunnen jullie je misschien herinneren uit de laatste nieuwsbrief ,is pas geopereerd aan een misvormd been en vandaag mogen de hechtingen er uit.

Zo rijden we dus met zijn allen naar het ziekenhuis en John en ik zijn een beetje zenuwachtig maar alles gaat goed, de hechtingen gaan er uit maar het gips moet nog wel een weekje blijven zitten. Onderweg terug nog de laatste boodschappen doen voor kerst en dan op naar het weeshuis.

Kerst avond

De boom wordt opgezet, de radio die ze vorig jaar met kerst hebben gekregen hebben ze aangesloten op een oude speaker waardoor de muziek over het terrein schalt.

We hebben lampjes in de boom, van die gekleurde met muziek, niet mijn smaak maar ik heb ze wel gekocht omdat ik weet dat de kinderen het het einde vinden en dat vinden ze ook.
Vorig jaar heeft de boom zijn versieringen hooguit een dag gehad, de kinderen vonden het zo mooi dat ze er gewoon niet af konden blijven. Dit jaar hadden we een afspraak gemaakt, ofwel we hadden gestemd, ik had ze gevraagd of ik de boom de avond voor kerst op kon zetten en dat was gejuich maar of het dan mogelijk was dat ze er af zouden blijven tot tweede kerstdag of was het veiliger de boom eerste kerstdag op te zetten. De stemmen werden geteld en het

was overduidelijk dat de kinderen de boom eerder wilden en er ook op wilden passen.

Met Harmely versier ik de boom, we voelen regendruppels en denken : "Nee he". Ook overdag heeft het geplensd en het hele terrein is een modderzooi.

De boom is klaar , het regent pijpenstelen en het dondert en bliksemt, we gaan naar de eetzaal die we voor de kerkdiensten gebruiken.

Peter heeft zijn saxofoon mee, ik heb ook een saxofoon en zo spelen we "Stille nacht" en onder het spelen loopt de eetzaal vol om zo samen de kerst in te gaan. Nadat Peter en ik verscheidene kerstliederen hebben gespeeld terwijl de kinderen mee brullen begint Margreth uit groep 8 de dienst met gebed: "Thank you Lord for the rain.." Ik irriteer me aan de blubber en ben bang dat de versieringen kapot gaan door de regen maar ben me ineens weer bewust dat regen hier een zegen is en mijn irritaties zijn weg. Tijdens de dienst wordt luid gezongen en gegild, de kinderen zijn blij en kijken uit naar het feest.

Ze zeggen tegen mij: "Ria kunnen we de cadeautjes niet op tweede kerstdag doen? Dan vieren we de eerste dag gewoon feest, lekker eten spelletjes doen en dan hebben we de tweede kerstdag ook nog wat". Ik vind dat fijn te horen, ik ben ook blij dat ik voor ieder kind een cadeautje heb maar ben blij dat ze waarde hechten aan gewoon samen zijn, spelletjes doen met de groep en aan het eten.

De eerste kerstdag

De boom straalt, de kinderen zijn prachtig aangekleed.

De kinderen hebben een toneelstuk voorbereid, Joseph en Maria.

Ontroerend om te zien, Joseph en Maria komen binnen in Masaikleden (de kleding van een stam in Kenia) achter een tafel zijn de schapen verborgen en zodra de schapen aan de beurt zijn steken hun koppies boven de tafel uit en roepen: " beh , beh" het zijn de kleintjes Leah, Thara en Bernard geweldig en iedereen ligt in een deuk van het lachen.

Na het toneelstuk zijn er nog verschillende kinderen die alleen of samen willen zingen voor de groep of iets willen vertellen. Geen dominee, heel veel enthousiasme en organisatievermogen van de kinderen zelf.

Dan is er chocolademelk met een koekje en vervolgens gaan de kinderen kring spelletjes doen met elkaar.

Ik neem met Peter en Harmely een kleine pauze en we eten wat in mijn huisje.

Als we later bij de kinderen terug komen zijn de kinderen druk bezig om hun kip op te eten en ze hebben er frisdrank bij. Een aantal zit in de eetzaal maar ook velen zitten buiten.

Het is lekker klaargemaakt en de kinderen schrokken het niet naar binnen maar eten langzaam, al met al duurt het bij sommigen 2 uur voor ze hun bord leeg hebben.

Ondertussen zijn de kinderen met een danswedstrijd begonnen en hebben ze de mamma's (de vrouwen die hier voor de kinderen koken maar zelf thuis een gezin hebben) uitgenodigd de spits af te bijten, de mamma's zijn verrast maar doen het direct en zo ontstaat de "mamma dance competition" daarna gaan de kinderen door en uiteindelijk blijven er twee over, twee broertjes , Stanley 1 en Stanley 2 en ze gaan door en door en door. Het is een serieuze aangelegenheid , de twee jochies lachen niet maar dansen en dansen en dansen, de rest van de kinderen lacht wel, het is ook heel grappig, Stanley 2 is nog maar een kleuter maar dansen kan die en uiteindelijk wint hij ook.

De kerstman

Peter Maina is opgegroeid in het weeshuis en gaat nu naar college en werkt daarnaast in het weeshuis en doet de administratie hier. Niemand van de kinderen weet het maar Peter gaat voor de kerstman spelen en na de danscompetitie knippen Peter en ik er tussen uit.

Bij de kleding die ik heb gekregen uit Nederland zag ik een rode korte broek en een rood T shirt dat we nu goed kunnen gebruiken. We pakken een kussen voor op Peter zijn buik en een kerstmuts hebben we ook. We knippen papier in de vorm van een baard en plakken er watten op en zo ontstaat een heuse kerstman.

Als de kerstman arriveert bij de kinderen is er gejuich en gelach en kinderen springen in de lucht en vallen op de grond van het lachen. De kerstman krijgt een stoel en we beginnen met het volgende spel. Het spel is : "Doe wat je gezegd wordt". Er worden een aantal mensen voor de groep geroepen en de kerstman leest hun opdracht voor.

Veronica, onze zangeres krijgt als opdracht om vier minuten te lachen met verschillende stemmen, Veronica doet het waardoor iedereen weer brult van het lachen. Hannah krijgt de kikkersprong, de John die straks naar college gaat moest mij kussen en 1 van de mamma's moest een tongtwister doen.

Zo gaan we die middag door met spelletjes en we spreken af dat de winnaar van een spel de winnaar is voor zijn/haar klas en dat deze klas hun cadeautjes mag uitpakken.

Er is een ballonnengevecht, penalty schieten met de Nederlandse Peter op kiek, zing spelletjes in de kring en de kinderen zijn onvermoeibaar.

Om ongeveer 18.00 uur heeft iedereen zijn / haar cadeau, en de kerstman en ik zijn bekaft!

Etenstijd voor de kinderen, er is nog genoeg over van de kerstlunch dus opnieuw wordt er heerlijk gegeten, 's avonds is er een kerstfilm op de tv en kunnen Harmely, Peter en ik dus rustig even gaan eten in mijn huisje.

Na het eten ben ik eigenlijk te uitgeteld om nog bij de kinderen te gaan kijken maar ga toch en dat was een goede keuze.

Kinderen stormen bij de tv vandaan en bedanken voor alles, ze zijn zo blij en laten hun cadeautjes zien en zelfs de grote kinderen knuffelen me spontaan.

Ook ik kreeg een cadeautje vandaag, de heer Reitsma uit Nederland had er voor gezorgd dat ik een armband kreeg waarin staat: "Van de kinderen van Spirit of Faith". De kinderen gaven applaus hiervoor.

Het was een heerlijke dag met heel veel plezier!

Tweede kerstdag & de rituele geitenslaching.

Tweede kerstdag, begint met wit brood en worstjes en warme chocomelk met een koekje.

's Middags krijgen we een groep mensen op bezoek die gaan zingen met de kinderen en spelletjes doen.

Traditioneel slacht men hier bij speciale gelegenheden een geit.

I.v.m. veiligheid hebben we deze maand twee extra bewakers voor 's nacht, traditionele Masai's.

Peter wil zo'n slachting wel eens meemaken en zo gaan we een geit kopen.

De Masai bewakers vinden het evenals de kinderen geweldig en zo gaan de Masai's in hun rode gewaad bezig met de slachting. Ze leggen alles uit, niets van de geit gaat verloren.

Alleen de inhoud van de maag en darmen is afval. De darmen worden leeg geperst en vervolgens gevuld met bloed en vleesresten en worden worstjes.

Bepaalde delen worden gekookt, zoals de lege maag b.v.. Andere delen worden uit de geit gesneden en direct rauw opgegeten zoals de nieren.

Als de geit volledig is ontleed gaan bepaalde delen op het vuur en als het klaar is worden diverse spiesen in de grond gezet op een rij.

Iedere spies bevat iets, hetzij een poot of een lever b.v..

De oudste man van de stam mag gaan zitten bij de lever en die mag de lever op eten.

Aangezien we hier geen oudste man hebben werd het de oppermama, ik dus.

Gelukkig mochten Peter en Harmely me vergezellen. Ik ben niet zo gek op lever en geiten vlees vindt ik ook geen traktatie maar los daarvan werd het vlees gesneden en gegeven door de Masai's met handen waarmee ze net de darmen hadden uitgeknepen en de stront zat nog tot aan hun ellebogen.

De kleine kindjes stonden achter mij, bijna bovenop mij en ik kon dus heel makkelijk wat vlees weg smokkelen zonder de Masai's te beledigen.

Het stopte niet bij de lever.

Ook een poot en andere delen gingen naar de belangrijke mensen van de stam, het afvalvlees wordt gekookt en gaat naar de kinderen. Toen heb ik met de Masai gepraat en gezegd dat de geit helemaal voor de kinderen is en dat het fantastische van ze was dat ze de hele traditionele slachting hebben uitgelegd. Gelukkig begrepen ze het. De kinderen hier vinden het prachtig, maakt niet uit dat het niet allemaal even schoon is en medelijden met de geit hebben ze ook echt niet of zo. Dus weer een prachtig besluit van deze dag.

De dag van de stemming.

De dag na kerst, Harmely en Peter vertrekken naar de Masai Mara voor een korte safari.

Er is bijna geen personeel aan het werk.

Het is een speciale dag. Vandaag mag iedereen stemmen.

Ik heb een afspraak met Geeri Bakker van de KLM in het hotel waar de KLM -ers altijd overnachten in Nairobi.

Antony en ik vertrekken vanuit Ruiru en het lijkt alsof de wereld is uitgestorven, het drukke verkeer is er niet en zelfs in Nairobi is het verlaten. Voor het eerst kan ik het einde zien van de straten die anders overvol zijn. De enige plaats waar je mensen ziet is voor de stemlokalen, rijen en rijen waar geen einde aan komt.

Geeri Bakker mag het hotel niet uit in verband met veiligheid, niemand weet hoe het vandaag gaat lopen en met name na vandaag.

Na mijn bezoek aan Geeri gaan we snel terug naar het weeshuis en krijgt ook Antony vrij om te stemmen.

Veel personeelsleden waren al begin december vertrokken naar familieleden in verband met de verkiezingen en deel daarbij horende dreiging van rellen.

In het weeshuis is zeer weinig personeel en de grote kinderen hebben er veel taken bij gekregen.

De telling van de stemmen begint en al snel blijkt dat de partij Narc en hun kandidaat Kibaki veel stemmen haalt. De telling is echter niet in 1 dag klaar zoals gehoopt, in sommige plaatsen waren de wegen zo slecht dat stembureaus onbereikbaar waren en daardoor bleven ze lang open, iedereen wilde stemmen dus de opkomst was massaal en dat betekent natuurlijk ook veel telwerk.

Maar zaterdag was voor iedereen al duidelijk dat niemand Kibaki meer kon verslaan.

Met kop en schouders stak deze uit boven de rest.

Het merendeel van Nairobi had op Kibaki gestemd een heel klein deeltje niet wat betekent dat er geen reden was tot rellen en gevechten want bijna iedereen kreeg zijn zin. Ook veel mensen die niet op hem hebben gestemd waren blij want zo wie zo betekende de nieuwe partij een verandering een nieuwe kans en het oude is voorbij. In tegenstelling tot rellen is er dus blijdschap op straat. Mensen maken een vredesteek met hun vingers en schreeuwen "Narc"

Een extra feest achter het kerstfeest aan dus.

Maandag 30 December schreef geschiedenis

Op vrijdag begon de telling en afgelopen maandag kwam de wisseling van presidenten.

Een heel spektakel in Nairobi waarbij enorm veel mensen aanwezig waren.

Ik ging die dag met John opnieuw naar het ziekenhuis in Nairobi, een heel speciaal moment want het gips mag er af.

In de gipskamer schuiven we het gordijn aan de kant want in de wachtkamer staat de tv aan en ook John wil niets missen. Ook de zusters kijken tv.

Hier wordt geschiedenis geschreven.

John zijn gips wordt verwijderd en John zijn voet staat recht.

Heel voorzichtig probeert hij er op te staan, nooit raakte zijn hak de grond maar hij probeert het nu, het doet pijn maar het lukt. John en ik hebben alle twee tranen in de ogen.

In John zijn leven is ook geschiedenis gemaakt.

Hij krijgt een rekverband om zijn voet en mag langzaam opnieuw leren lopen en zal hiervoor ook 3 keer per week begeleiding krijgen vanuit het ziekenhuis.

Naast het gips van John hadden we die dag nog een missie.

Er is naast de eerder genoemde Jimmy nog een andere Jimmy in het weeshuis.

Jimmy Hassan Okabe. Deze Jimmy was op kerstavond erg zielig. Hij is dit jaar in het weeshuis gekomen, zijn broertjes en zusjes hadden allen het Hiv virus en zijn op 1 na overleden. Ook zijn ouders zijn hieraan overleden en zijn grootmoeder die hem een tijd lang heeft opgevoed zal binnenkort overlijden aan de gevolgen van Hiv of is ondertussen al overleden. Het broertje van hem dat nog leeft is opgenomen in Nyumbani, een weeshuis voor Hiv besmette kindertjes.

Jimmy is meestal vrolijk maar met kerst wilde hij niet met de andere kinderen spelen, hij was triest en huilerig en zijn ogen stonden achterin zijn koppie.

"Cho cho"zei die, dat betekent "Oma". Niet lang geleden is hij terug geweest naar zijn oma op haar verzoek omdat ze

afscheid wilde nemen van Jimmy en van Joseph (Joseph is het jongetje in Nyumbani) Dat weekend lag oma alleen nog maar in bed.

Ik heb Jimmy beloofd om hem naar Joseph te brengen na de kerstdagen zodat hij zijn broertje kon bezoeken , oma durfde ik niet te beloven. Daarmee was Jimmy al weer een stuk vrolijker.

Zo belanden we dus deze maandag in Nyumbani.

Ik heb een vriendinnetje in Nyumbani, Laura en toen ze me zag kwam ze op me af gerend

Peter en Harmely waren mee en kregen een rondleiding en John natuurlijk ook die ook bij ons was en Jimmy ging spelen met zijn broertje.

Arm en arm liepen ze af en toe samen rond.

Peter en Harmely vonden dit af en toe best moeilijk en zagen de broers het liefste in 1 weeshuis maar dat kan gewoon niet. Voor mensen uit Nederland is het ook best moeilijk om ineens in een weeshuis te komen met allemaal blij vrolijke kinderen die er gezond uit zien en je dan te realiseren dat dit voor de kinderen het eindstation is.

Voor Peter en Harmely dus best een zware dag, de indrukken van de verkiezingen , John zijn gips er af en met Jimmy naar Nyumbani maar wel een fijne dag want John is blij , Jimmy is blij en het hele Keniaanse volk is blij.

De laatste dag van 2002

Dan komt de volgende dag en dat is 31 December, weer een speciale dag, oudejaarsdag.

De ochtend kenmerkt zich door regen, personeel komt doorweekt aan op het werk en alles is een blubberbende.

Ik krijg bezoek deze dag. De leerlingen en medewerkers van de Friese Poort hebben inzamelingacties voor het weeshuis gehouden en een werknemer van de Friese Poort komt samen met een vriend van hem nu het weeshuis bezoeken. (Ze zouden zo wie zo al naar Kenia toe gaan)

Het weeshuis is niet te vinden voor iemand die onbekend is en zo haal ik hun op uit het dicht bij gelegen dorpje Ruiru. Ik ben bang dat we vast komen te zitten want de zandweg met kuilen is behoorlijk nat maar het gaat goed.

De kinderen zingen en krijgen dropjes en het bezoek krijgt een rondleiding en filmt.

Veronica is er ook , samen met een vriendinnetje van highschool , ze zijn aan het repeteren want vanavond geven ze een optreden in Nairobi op een groot oud - nieuwjaarsfeest.

Ze zingen samen echt prachtig, alle andere kinderen luisteren terwijl ze zingen voor mijn huisje. Uiteraard zingen ze ook voor het bezoek en het staat op de videofilm die het bezoek heeft gemaakt dus de Friese Poort mensen kunnen dit zeer binnenkort bekijken en horen.

Het bezoek gaat weg en de kinderen zijn nieuwsgierig of er ook iets aan oud- en nieuw gedaan gaat worden.Ze mogen op blijven tot middernacht! Feest natuurlijk.

Er is wat popcorn, verse ananas, een pepermuntje voor ieder en een dropje.

We praten even over de verkiezingen en ook de kinderen zijn van mening dat de verandering in de regering een reden is om feest te vieren omdat we nu echt een nieuw jaar tegemoet kunnen zien.

Vuurwerk. Vorig jaar hadden ze het voor het eerst.

Bij de eerste knal waren met name de grootste jongens zo bang dat ze zijn weggerend naar hun slaapkamer. Nu wilden ze weer graag vuurwerk. Nou gelukkig wilde de Nederlandse Peter dat ook en zo konden ze zich ook hierop verheugen.

We hebben hier geen oliebollen maar er is iets lekkers hier en dat heet samosa, samosa's zijn driehoekjes van bladerdeeg gevuld met kaas of groente of vlees. Ik ben er gek op en in de winkel had ik diepvries pakken gezien en zo begint Peter om 23.00 met het bakken van de samosa's .

Middernacht, 00.00 uur "Gelukkig nieuwjaar:"de kinderen eten allemaal een samosa. Dat vonden ze reuze interessant maar bovenal erg lekker.

De kinderen verzamelen zich bij het veldje, keurig bij elkaar, niemand loopt weg en ze wachten af wat Peter gaat doen.

De eerste pijl gaat:"OOOOOOOOOOOOOOOOOOHHHHHHHHHHHH"roepen de kinderen, het is zo leuk hun reacties te horen.

Niemand rende dit jaar weg.

De kerstboom staat nu nog en de versieringen zijn aan het einde van de tweede kerstdag keurig bij me gebracht zonder

dat ik dat hoefde te vragen.

Alles ging heel leuk en gezellig dit jaar.

De eerste nieuwe dag in een nieuw jaar
Nieuwjaars dag.

Peter en Harmely vertrekken naar Malindi, Malindi is een plaats waar je schitterend kunt duiken.

Patricia Chege, mijn secretaresse die even als Peter Maina (de kerstman) is opgegroeid in het weeshuis komt naar het weeshuis samen met Peter Maina.

Ze hebben iets voorbereid voor de kerkdienst.

De kinderen weten dit niet en zingen vrolijk in de kerk tot ineens een oud omaatje (Cho Cho Chege) en een hele oude man binnenkomen (Musee Maina) .

Eerst moeten de kinderen heel hard lachen en dan worden ze stil, muisstil.

Patricia en Peter spelen zichzelf, voorgesteld jaren jaren ouder.

Ze halen herinneringen op van hun tijd in het weeshuis. In de krant hebben ze gelezen over de huidige situatie van het weeshuis. Vroeger was er 1 leraar voor al de kinderen en die leraar gingen ze nadoen. Nu voor elke klassen 1 leraar, de school van steen , de highschool sponsering. Cho Cho Chege vertelde dat ze in en uit school was omdat het schoolgeld niet betaald kon worden Musee Maina vertelde dat hij een stuk zeep mee kreeg voor 4 maanden en daarmee moest hij zichzelf zijn kleren en zelfs zijn tanden wassen.

Daarna speelden ze een mime stuk. Het ging over een jongen en een meisje die allemaal hindernissen kregen in op weg naar hun doel, hun doel is God en dat doel kan prima bestaan naast een ander doel zoals b.v. dokter worden of piloot. Hindernissen kom je tegen en dan moet je proberen sterk te zijn en weten dat je bij God je steun mag zoeken. Het was een leuke en verrassende en leerzame kerkdienst. Er kwam veel bezoek deze dag, veel mensen zijn denk ik dit jaar met goede voornemens begonnen die betrekking hebben op de arme mensen in Kenia. Voor de kinderen dus wederom een zeer geslaagde dag.

2 Januari Kibaki dag.

Vandaag 2 Januari is uitgeroepen tot Kibaki dag en wederom dus een Nationale vrije dag.

Al de afspraken in de agenda door gekrast.

Ik ben wel blij als de dagen volgende week weer normaal worden , de werkdruk voor de mensen die wel werken is best hoog en aan gewoon werk kom je bijna niet toe.

Toch ben ik ook heel blij , we hebben een fantastische kerst gehad een fantastische oud en nieuwjaarsviering en de verkiezingen zijn beter verlopen dan wie dan ook kon bedenken.

Er is een last van de schouders van de Kenianen gevallen, je voelt de sfeerverandering op straat. Nu moet nog blijken of er wat gaat veranderen voor het land maar in ieder geval heeft het land weer een kans!

Ik wil graag iedereen bedanken die geld heeft gestort zodat ik genoeg eten kon kopen en cadeautjes en een boom. In speciaal bedank ik Marjan Yettefti en Hylco van der Zwaag die zich zo enorm in gezet hebben voor de Fries Poort actie en alle ander medewerkers en de kinderen van de Friese Poort. Mevr Leerink - van Dongen , Innerwheel Nijkerk, Besos en de Stichting Weeskinderen Kenia wil ik ook speciaal even noemen.

Mensen die geld hebben overgemaakt voor mij wil ik hiervoor heel erg bedanken, jullie maken mijn verblijf hier mogelijk maar dit geld geeft me ook wat ruimte om tekorten in het weeshuis aan te vullen of personeelsleden in nood te helpen. Bedankt allemaal, jullie doen hiermee goed werk!

Ik schreef in het begin van de nieuwsbrief al dat jullie er even voor moesten gaan zitten want ik heb veel te vertellen.

Ik kan nog veel meer mensen bedanken en daarvoor ben ik dankbaar maar aangezien ik nu al 8 blaadjes vol heb geschreven ga ik gewoon stoppen nu.

Iedereen hartstikke bedankt voor alles en ik wens jullie allen een heel goed nieuwjaar.

Asanti Sana (heel erg bedankt in Swahili) na kwaheri (en tot ziens).

Groetjes Ria Fennema

